

193

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DINTRE LUCRĂRILE PREMIATE LA CONCURS:

„LUMINI ÎN ADÎNCURI"

și

„CĂTĂLINA"

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ TEHNICĂ

DINTRE LUCRĂRILE PREMIATE LA CONCURS

SORIN STĂNESCU

LUMINI ÎN ADÎNCURI

(R. P. R.)

★

GHEORGHE SĂSĂRMAN

CĂTĂLINA

(R. P. R.)

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII — Nr. 193 — 1 decembrie 1962

Citiţi în numărul viitor al Colecţiei povestirile ştiinţifico-fantastice premiate la concurs:

„PROIECTUL 40"

şi

„ÎNCERCAREA"

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU

(Moment din povestirea „Lumini în adîncuri")

SORIN STĂNESCU

LUMINI ÎN ADÎNCURI

(R. P. R. — Premiul I şi Premiul internaţional)

N-aveam nici cea mai vagă presimţire că voi trăi zile atît de ciudate, pe cînd coboram cu bunii mei prieteni panta ce despărţea crîngul (în care se afla pavilionul nostru) de micul golf unde ne făceam scufundările obişnuite.

Terminasem tocmai cu toţii un curs de perfecţionare la Institutul mondial de biocibernetică şi fusesem trimişi să încheiem anul printr-un stagiu la unul dintre centrele auxiliare de cercetări. Urma să studiem ultimele sisteme de profilaxie sintetică organizate de profesorul indian dr. Anand Rao, unul dintre cei mai distinşi savanţi ai institutului.

Insula subtropicală pe care ne aflam de patru zile era o rezervaţie ce-i fusese pusă în întregime la dispoziţie pentru cercetări. Eram în aclimatizare, ca să zic aşa, şi încă nu dădusem ochii cu el şi nici nu începuseră experienţele demonstrative. Eram fermecat în special de măreţul lanţ de munţi vulcanici, cu vîrfurile sclipind în albul unor zăpezi veşnice.

Cum spuneam, nimic nu lăsa să se întrevadă peripeţiile neobişnuite prin care aveam să trecem. Mergeam toţi trei, mai bine zis alergam spre mare, ca nişte copii, cu ochelarii de scufundători într-o mînă şi labele de cauciuc în cealaltă. Un cer albastru însorit argintea feeric oceanul. Eram plin de entuziasm, şi capul îmi vîjîia de proiecte. Mă pasionam după o serie întreagă de probleme legate de electrobiologie şi nutream, ca şi ceata numeroasă de tineri care veniseră la stagiu, o dorinţă grozavă de a crea.

Despre cercetările profesorului Rao auzisem lucruri vagi care mi se păreau cam bizare şi abstracte. De curînd umblase zvonul că pune la punct cu colaboratorii săi o metodă cu totul nouă de tratament, cu implicaţii nebănuite în teoria medicinii, dar pe care n-o răspîndea încă, deoarece nu depăşise faza experimentală. Ca să spun drept, aspectul acesta de inedit, de mister, mă fascina. Circulau, spun, tot

felul de zvonuri despre insula lui și devenisem și eu destul de curios s-o văd.

Eram fericit ca într-o vacanță și gustam acest răgaz de relaxare după munca examenelor. Mă bucuram deopotrivă de tovărășia celor mai buni prieteni ai mei cu care împărtisem atîtea greutăți și bucurii. Îi priveam pe rînd cum își încălțau tălpile de cauciuc, așezați pe cîte un colț de stîncă. Serghei Vasilievici Alexeev — un băiat vesel și bine legat, ars de soare și cu o barbă scurtă, care-i făcea un cap ce amintea de Stenka Razin — venise din Leningrad. Aducea cu el ceva din energia tenace a rusului siberian, de unde familia lui era originară. Lingvist remarcabil, devenise cunoscut prin cîteva descoperiri răsunătoare în orientalistică și foniatrie.[1] O fire cu totul opusă era dr. Percy O'Kelly. Înalt, rigid în aparență, cu tot numele său cu rezonanță aristocratică, era descendentul unei generații de mineri săraci din nordul Scoției, purtînd în sînge toată mîndria unei îndeletniciri aspre, moștenită din tată în fiu de-a lungul a trei generații. Pe cît era de comunicativ Serghei, folosind un limbaj colorat care-i stătea atît de bine, pe atît Percy era de zgîrcit la vorbă, mulțumindu-se de obicei cu cîteva mormăieli îmbibate uneori de un umor sec. Biolog și specialist în teoria informației, fusese chemat la finisarea unui creier electronic cu o destinație specială, pe care prof. dr. Anand Rao îl punea la punct de vreo cîțiva ani.

Curînd furăm cu toții echipați pentru o mică plimbare submarină. Cu cilindrii de oxigen pe spate, am început să înaintăm agale cu apa pînă la brîu.

— Aș propune să mergem pînă la al doilea recif de mărgean, cel din dreapta, zise Percy întinzînd mîna spre niște stînci roșietice împrăștiate pe întinderea mării.

— Trebuie să fie o faună strașnică, strigă Serghei. Sepii, languste, dorade aurii...

— Rechini albaștri, mormăi Percy.

— Fleacuri! rîse Serghei. Sîntem la trei pași de coastă.

— De ce n-am vizita noi mai degrabă insula, Serghei Vasilievici? am întrebat. Ard de nerăbdare s-o cunosc. De scufundări mai avem timp.

— Ai uitat de program, fiule? zise Serghei. Sîntem deja puși în porția de antrenament și acum gustăm primul „sandviș" de dimineață. Cei de la centrul de investigații medicale mi-au găsit cică o respirație ușor „deritmată". Mi-au și fixat o lună de exerciții.

---

[1] Foniatria — ramură a oto-rino-laringologiei (O.R.L.), adică a bolilor de nas, gît și urechi, care se ocupă cu studiul funcțiunii vorbirii (*n.a.*).

— Eu unul scurtez la întoarcere prin pădurea aceea deasă din vale, cum i-o fi zicînd...

— Junglă, întregi Percy binevoitor.

Într-adevăr, golful se termina la poalele unui deal încins de un brîu de pădure seculară.

— E în „zona tăcerii", unde accesul este interzis, mă lămuri Serghei. Un sfert din insulă e rezervat sectorului administrativ, energetic și de transport, celelalte trei sînt „împărăția" institutului de cercetări, ale cărui clădiri sînt risipite în mijlocul unei vegetații luxuriante în plină pădure. Acolo au acces exclusiv cercetătorii. Acuma haideți, puneți-vă ochelarii și restul! strigă Serghei. Scufundarea! După mine! Vperiod! și dispăru în apă.

Îl urmam unul după altul la cîțiva metri distanță prin masa verzuie a apei. O liniște copleșitoare ne învălui urechile. Alunecam ca într-un vis. Sub noi se întindea fără margini auriul nisipului. Serghei comandă cu un gest abordarea fundului. Coboram foarte încet, lunecînd pe lîngă niște stînci pline de alge și bureți. O puzderie de peștișori albăstrui treceau în pîlcuri tăindu-ne calea. Regăseam spectacolul de basm care ne fermeca de fiecare dată pe fiecare.

Am tot înotat fără grabă vreo zece minute. Ne apropiam de recif, căci ici și colo apăreau tufe arborescente de corali portocalii. N-aș putea spune cînd m-am îndepărtat de prietenii mei. Rămîneam încet în urmă, urmărind cu privirea cîte o vietate. Mi-am pipăit aparatul fotografic de adîncime, gîndind că poate surprind vreo specie rară și am continuat să înaintez fără grabă. M-am uitat la manometru. Mai aveam oxigen pentru vreo jumătate de oră. În clipa aceea am zărit o stea de mare imensă, care înainta repede pe nisip cu ondulări grațioase. Cu o zvîcnitură a mîinilor m-am luat după ea aproape ras cu fundul, curios să văd unde se grăbește. N-am observat că pe lîngă mine puzderia de peștișori de toate mărimile țîșneau ca săgeata, gonind care încotro. Pînă la urmă am fost și eu izbit de agitația asta care îi cuprinsese brusc, căutîndu-și scăparea prin fugă. Steaua de mare coti spre dreapta și dispăru într-o pădurice de alge. M-am luat după ea distrîndu-mă să o necăjesc din cînd în cînd cu degetul. Cred că fără să bag de seamă făcusem un drum în semicerc, îndepărtîndu-mă de reciful de corali și de cei doi prieteni ai mei și mă găseam în apropierea țărmului. Deodată desișul de alge se desfăcu într-un luminiș, pe care mă pregăteam să-l străbat, cînd am rămas înmărmurit pe loc! Prin lumina verzuie a fundului am zărit sus înaintea mea o umbră argintie, lunguiață, care se

rotea încet, revenind necontenit spre acelaşi loc. Am recunoscut plin de spaimă un uriaş rechin-ciocan, una dintre cele mai fioroase fiare de pradă ale mării. În aceeaşi clipă am văzut cu groază că prada pe care o pîndea era un om gol, numai în slip, întins fără viaţă pe nisipul fundului. Capul îi era băgat într-un fel de cască de scafandru. Am crezut că era mort şi rechinul la fel, căci nu se hotăra să-l atace. Eu însă eram pentru el o pradă vie, căci de-abia m-am repezit spre scufundător să-i dau ajutor, că şi porni spre mine ca o săgeată. Am sărit înapoi, încovoindu-mă într-o scobitură a stîncii, de unde nu mă putea apuca. S-a îndepărtat puţin şi iar s-a întors. Nu ştiam ce să fac. Să fug sau să urc, era moarte sigură. Harponul şi cuţitul nu mi-ar fi folosit la nimic. Să stau multă vreme nu puteam. Acul manometrului cobora încet şi curînd nu mai aveam oxigen. Singura mea speranţă era că la întoarcere Serghei şi Percy trebuiau să treacă prin apropiere. Toţi trei poate l-am fi gonit. Am încercat să mă strecor lipit de stîncă spre corpul care zăcea nemişcat. În felul ăsta am izbutit să mă apropii puţin. Căutam cine ar putea fi. În clipa aceea am văzut un mic şuvoi de băşicuţe de aer ieşindu-i din cască. Deci trăia! Era probabil într-o stare de comă, fiindcă aerul expirat apărea foarte rar. Am început să strig printre dinţi. Ştiam că rechinii se sperie de zgomote mari. Am cotit tocmai colţul de stînga, cu ochii la rechin, cînd, privind iar fundul, am rămas încremenit. De-a lungul stîncii zăceau înşiraţi unul lîngă altul un grup de oameni culcaţi toţi pe spate şi avînd pe piept două mici butelii de oxigen. La strigătul meu înăbuşit de apă, şi-au răsucit uşor capetele către mine. Nemaiţinînd seamă de rechin, m-am avîntat spre cel dintîi, apucîndu-l de mînă. În clipa aceea cu mine s-a petrecut un fenomen extraordinar. Am simţit un fel de amorţeală, şi, ca sub o vrajă, apa întunecată a mării a început să se ilumineze treptat, ca şi cum împrejur s-ar fi aprins încet zeci de reflectoare. Apa a devenit de un verde strălucitor de smarald, aprinzîndu-se orbitor în jurul meu. M-am clătinat şi am apucat să văd fundul mării iluminat ca de soare. Zăream pînă departe cele mai mici amănunte şi am observat cum din căştile fiecăruia dintre cei care stăteau culcaţi pornea cîte un cablu subţire şi alb care se pierdea în desişul de alge. Mut de uimire, aveam senzaţia ameţitoare a omului care iese dintr-o grotă întunecată la lumina zilei. Am apucat să văd că misterioşii scafandri stăteau cu spatele pe un fel de fîşie circulară ce mi s-a părut făcută dintr-un plastic metalizat. Totul în jurul meu era scăldat

într-o lumină atît de strălucitoare, că m-am simţit orbit. Am expirat cu putere şi în aceeaşi clipă am auzit un vacarm infernal. Mi-am dat seama că-l făceau bulele de aer care se ridicau din casca mea. Din dreapta se auzi un fel de şuierat şi zării apărînd în depărtare pe Serghei şi Percy, care se opriră uimiţi la vederea scufundătorilor lungiţi pe fund. Chiar lîngă mine, rechinul încremenise la fel de uluit de această iluminaţie miraculoasă. De frică am scăpat aparatul fotografic. În cădere, acesta se izbi de stînci cu o bubuitură atît de grozavă, că am avut impresia unui trăsnet care îmi cade la picioare. Am mai apucat să văd cum rechinul, gonit de o spaimă de moarte, a ţişnit cu un zgomot înspăimîntător drept spre mine, răsturnîndu-mă. În clipa următoare îmi pierdui cunoştinţa. Cînd mi-am venit în fire eram întins pe plajă. Serghei şi O'Kelly stăteau aplecaţi asupra mea. Alături, un om înalt, ars de soare, cam de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un halat alb scurt, îmi lua pulsul.

— Hai, tinere, scoală-te, rosti necunoscutul. N-ai păţit nimic. Izbitura a fost puternică, deoarece rechinul a fost mai speriat decît dumneata.

M-am ridicat anevoie. Mă resimţeam de lovitura primită, dar mai ales uimirea provocată de strania întîmplare din mare îmi dădea o adevărată ameţeală. M-am clătinat puţin şi Serghei mă sprijini.

— Eşti, mi se pare, doctorul Florin Beleş, dacă nu mă-nşel? îmi surîse necunoscutul în alb întinzîndu-mi mîna. Îmi pare bine de cunoştinţă. Eu sînt Anand Rao, „căpitanul" echipei... Am avut plăcerea să-i cunosc şi pe colegii dumitale.

— Sînt dezolat. Un accident stupid, răspunsei jenat. Un asemenea rechin lîngă coastă!

— Lasă, lasă, nu face nimic, îmi răspunse profesorul. Poţi merge?

— Desigur. Sînt complet buimăcit de ce-am văzut! Ce-au fost toate astea? Oamenii întinşi... lumina... zgomotele... Lămuriţi-mă, vă rog!

— Într-adevăr, doctore Beleş, erai să-mi strici o experienţă interesantă! Ai picat exact într-un moment pe care-l aşteptam de foarte multă vreme... Vizita unui rechin.

— Bine, dar lumina aceea orbitoare, tunetul?

— Ce lumină? întrebă uimit Serghei.

— Cum ce lumină? Doar tocmai veneaţi amîndoi!

— N-am văzut nici cea mai slabă licărire! protestă Serghei.

— Şi zgomotele? Bubuitul făcut de aparat cînd l-am scăpat?

— Florine, prietene, vino-ţi în fire! N-am văzut şi n-am auzit nimic!

— Beţia adîncurilor, hotărî Percy.

— La zece metri? am strigat desperat, întorcîndu-mă spre profesor. Acesta mă privi gînditor un moment.

— Dr. Beleş n-a greşit. Marea era într-adevăr luminoasă. Tunetul s-a auzit de asemenea. Dar numai pentru el... şi pentru încă vreo cîţiva. Şi pentru rechin... Toţi cei care erau deci adunaţi aproape unul lîngă altul. Pentru ceilalţi, pentru dumneavoastră doi, fenomenul n-a fost posibil.

Uimirea noastră era la culme. Văzîndu-ne, profesorul zîmbi.

— Răbdare! În curînd veţi înţelege totul. Experimentăm de cîtăva vreme într-un mediu acvatic marin, singurul favorabil deocamdată. În sfîrşit, veţi vedea. Pe mine mă iertaţi, trebuie să revizuiesc programul demonstraţiilor. Veţi avea ocazia să vedeţi ce dezvoltare poate da fiziologiei cibernetica. Cu bine!

I-am urmărit mersul suplu şi calm pînă dispăru în pădurea care se întindea în vale. Ne privirăm toţi trei.

— Nostim, nu? zise Serghei. Aş vrea să cunosc echipa asta de scufundători. Ce curaj să nu se clintească la apariţia monstrului! A, uite-l pe Toyama. Hei, sîntem aici! strigă el către silueta subţire a japonezului care apăruse la marginea golfului. E unul dintre asistenţii principali.

— N-am fost punctuali, iartă-ne, îl întîmpinai eu. Mi s-a întîmplat o chestie teribilă, şi-i povestii de-a fir a păr toată întîmplarea.

— Da, zise gînditor dr. Toyama Suzuki. Profesorul s-a angajat într-o serie de experienţe pasionante. A dat o extenzie uriaşă nervismului pavlovist[1] şi, prin perspectiva ciberneticii, speră să înzecească virtuţile minunate ale creierului omenesc. Nouă, ca asiatici, problema ni se pare interesantă şi pentru faptul că unele descoperiri ale profesorului se bazează pe străvechea noastră medicină tradiţională.

— Cum adică? se miră Percy.

— Simplu. Din bezna veacurilor au ajuns la noi unele manuscrise, crîmpeie din ceea ce civilizaţiile Indiei, Chinei, Egiptului, Mesopotamiei au dat ştiinţei, medicinei. Arheologii şi orientaliştii au descifrat şi au tradus aceste texte

---

[1] „Nervismul" este învăţătura marelui savant I. P. Pavlov, care a arătat că funcţiunile întregului nostru organism sînt reglate de sistemul nervos, aflat sub dependenţa scoarţei cerebrale *(n.a.)*

străvechi, din păcate extrem de puţine, care vădeau cunoştinţe destul de întinse de botanică, chimie, astronomie, medicină...

— Bine, dar pentru noi, modernii, nu mai au decît o valoare istorică, făcu Percy. Simple curiozităţi.

— Pe ici pe colo putem găsi uneori lucruri surprinzătoare, intuiţii strălucite, rod al unor experienţe milenare, răspunse Serghei. Sînt şi eu orientalist şi o spun din experienţă.

— Orientalist? se miră Suzuki. Vă ştiam foniatru.

— El este Serghei Vasilievici Alexeev, cel care a descoperit în Asia Centrală un manuscris în limba tokhariană [1], care a făcut senzaţie, zise, zîmbind, Percy.

Chipul doctorului Toyama Suzuki se lumină de un zîmbet radios. Se aplecă adînc şi zise:

— Sînteţi ca o rază de lună printre crengi umbroase...

Serghei se înroşi, scărpinîndu-se încurcat în barbă.

— Îngăduiţi unei umile umbre să vă spună cît e ceasul? murmură scoţianul.

— Nu vă agitaţi, ne linişti Toyama. Sîntem aproape. Aici graba e strict interzisă!

— Ne vorbeai despre medicina asiatică, i-am amintit eu.

— Aşa e. Cum am spus, prin textele străvechi, îmbibate de fantezii naive, superstiţii şi mitologie, apar ici şi colo idei şi intuiţii ştiinţifice. Dezgolite de simbolismul arhaic al timpului, au fost „recodificate", ca să zic aşa, în noţiuni moderne, cu perspective şi rezultate valoroase. Profesorul Anand Rao şi cu mine am muncit vreo zece ani ca să clasăm toate manuscrisele antice care ar fi putut prezenta importanţă cît de mică pentru medicină.

— Nu prea înţeleg, făcu Percy. Eu nu sînt orientalist. Aş vrea ceva mai practic.

— Fie, răspunse Toyama. Eu sînt fiziolog şi medic. Cunoaşteţi teoriile actuale. Tot ceea ce funcţionează în corpul nostru: secreţiile glandelor, mişcările stomacului, ale intestinului, pulsaţia arterelor şi bătăile inimii, căldura, somnul, toate astea sînt dirijate — fără să ne dăm seama şi fără voia noastră — de jocul antagonist a două sisteme nervoase, vegetative [2] („simpaticul" şi „parasimpaticul"), aflate sub

---

[1] Legendele vechi pomenesc de poporul „tokharienilor", care a existat acum o mie de ani în Asia Centrală şi care ajunsese la o înaltă treaptă de cultură. *(n.a.)*.

[2] Sistemul nervos „vegetativ" reglează funcţiile organelor, involuntar şi inconştient, menţinînd viaţa corpului omenesc. Acest sistem are două componente antagoniste, doi nervi, „simpaticul" şi „parasimpaticul" sau „vagul". „Simpaticul" accelerează inima, contractă arterele, micşorează secreţia glandelor; „parasimpaticul" răreşte bătăile inimii, dilată arterele, măreşte secreţia glandelor. *(n.a)*.

dirigărirea scoarţei cerebrale, a creierului. Dacă vă va cădea în mînă un străvechi tratat chinez de acupunctură, veţi avea însă surpriza să vedeţi că „simpaticul" şi „parasimpaticul" erau strălucit intuiţi şi purtau denumirea de „yin" şi „yang". Acupunctura, folosind înţepături pe piele, slăbea sau tonifica pe unul sau pe altul dintre cele două sisteme nervoase, după cum era cazul, şi obţinea vindecarea. „Yin" şi „yang" păreau nişte fantezii arhaice celor de acum o sută de ani! Azi, graţie studierii creierului şi a nervilor vegetativi, acupunctura s-a răspîndit în toată lumea.

— De tehnicile yoga[1] aţi uitat? am întrebat eu. După un antrenament îndelungat şi drastic al respiraţiei, în anumite poziţii fixe ale corpului, un yogin poate, după voinţă, să-şi rărească bătăile inimii, poate intra într-o autohibernare artificială, în care anestezia este completă. Uneori îşi poate opri curgerea sîngelui dintr-o rană! Ce n-ar da chirurgii să aibă la îndemînă asemenea mijloace!

Discuţia era atît de încinsă şi pasionantă, încît nu ne-am dat seama cînd am ajuns în pădure. La picioare ni se deschise deodată o poiană înverzită, în mijlocul căreia se aflau o serie de pavilioane albe, fără etaj, risipite la distanţe mari unul de altul, semănînd mai mult a cabane turistice.

— Laboratoarele şi locuinţele, zise Toyama. În cea din fund stă profesorul.

În clipa aceea, dintr-unul dintre pavilioane apăru profesorul Rao cu un numeros grup de asistenţi. Văzîndu-ne, făcu semn prieteneşte cu mîna să ne apropiem. Se aşezară cu toţii pe iarbă, în semicerc.

— Dragii mei prieteni, să vorbim despre scopul cercetărilor de aici, începu Rao. Umanitatea de mîine, splendidă şi puternică, atîrnă şi de dezvoltarea creierului uman. Oamenii trebuie din vreme să se pregătească să facă faţă grandioaselor sarcini pe care vor avea să le înfăptuiască. Ca biologi, trebuie să recunoaştem că deocamdată domeniul nostru a rămas în urma altora, de pildă în urma electronicii. Să înlăturăm această întîrziere! Viitorul măreţ pe care-l întrevedem nu este o fatalitate, un plocon pe care-l vom primi oricum şi în orice caz.

Printr-o luptă îndîrjită, am izbutit să extirpăm de pe pămînt exploatarea, să lichidăm mizeria şi ignoranţa. Acum, oamenilor le este mai uşor să lupte împotriva naturii, împotriva slăbiciunilor propriei lor naturi. Ei trebuie să ajungă

[1] Yoga — denumire dată de hinduşi mănunchiului de străvechi tehnici tradiţionale folosind antrenarea respiraţiei şi concentrarea atenţiei în anumite poziţii şi exerciţii de gimnastică. *(n.a.)*.

stăpînii corpului, ai nervilor și ai creierului lor! În ce fel? Supunînd centrii nervoși vegetativi vitali! Prin ce mijloc? Dominînd scoarța cerebrală, gîndurile, ajungînd la „corticalizarea vegetativului", vom dobîndi o armă decisivă în contra bolii și suferinței! Vă voi lămuri metoda noastră cînd veți parcurge fiecare secție în parte. Vă las cu bine!

— Extraordinar lucru sistemul acesta de psihosinteză al profesorului, zisei eu către Suzuki. Mă întreb de ce nu-l extinde, de ce nu se grăbește să-l propună oficial?

Japonezul se opri și mă privi îngîndurat:

— Așa voise să facă, dar o întîmplare tragică i-a schimbat intențiile. Unica lui fiică, Svati, care îi era și asistentă, a murit pe neașteptate cînd împlinea nouăsprezece ani, experimentînd imprudent, fără știrea tatălui ei, metoda lui de autohibernare. Moartea fetei a însemnat pentru bătrînul Rao o lovitură năprasnică. De atunci a devenit aspru, tăcut, exigent. A abandonat o mare parte dintre lucrări și pare preocupat de ceva. De la un timp, pleacă mereu la munte și stă singur într-o cabană două-trei luni. M-a rugat chiar ieri să alcătuiesc o mică echipă pentu o expediție de cercetări botanice. Rao ia de multe ori cu el pe dr. Vicol, un specialist în farmacologie și botanică.

*

Am trăit cîteva săptămîni de adaptare la o viață cu totul neobișnuită pentru noi. O liniște desăvîrșită, respectată în cele mai infime amănunte. Încălțați cu tălpi de crep, nu rosteam nicăieri nici o vorbă și mergeam în vîrful picioarelor. La început, am fost amuzat și chiar puțin enervat, dar cu timpul m-am obișnuit. Credeam că voi ajunge în vaste laboratoare ultramoderne, trepidante și agitate, și cînd colo locuiam rustic în mijlocul pădurii. Rustic în aparență, căci confortul cel mai modern, deși inteligent simplificat, ne stătea la dispoziție. Cu Serghei și Percy mă vedeam rar, amîndoi fiind extrem de ocupați.

Într-o seară însă, mergînd pe gînduri spre „chilia" mea, mă ciocnii de Serghei. Ochii albaștri îi sclipeau de bucurie.

— Dacă ai vedea ce năzdrăvănie punem la punct, ai rămîne cu gura căscată! Lucrez la un aparat care „vede" și traduce mișcările fine, neauzibile, ale coardelor vocale provocate de gînduri, în anumite stări intermediare între somn și veghe! Putem astfel auzi gîndurile!

— Extraordinar. Acum înțeleg de ce ai fost invitat și tu aici. Probabil că Rao vrea să urmărească desfășurarea haotică a gîndurilor în somn.

Într-o zi am fost chemat de profesor.

— Şezi, dragă doctore Beleş, îmi zise amabil. Cunosc lucrările dumitale de electrobiologie. Dar mai întîi să mă achit de ceea ce ţi-am promis: taina luminii de pe fundul mării. Iată ce s-a întîmplat. Oamenii pe care i-ai văzut acolo erau antrenaţi să-şi provoace o autohipnoză de un tip special. Stimulii nervoşi ai creierului lor se înmănuncheau şi se amplificau, ajungînd să se propage (sub formă de unde) pînă la zece metri prin apa mării, a cărei compoziţie este asemănătoare serului fiziologic. Astfel, printr-un fel de rezonanţă, aceşti stimuli pot provoca altor creieri o extremă ascuţire a tuturor simţurilor. Antrenamentul meu respirator ne permite să rămînem conştienţi şi să păstrăm controlul unor „puncte de veghe" de pe scoarţa cerebrală!

Nici marea nu s-a luminat şi nici aparatul în cădere n-a bubuit; doar acuitatea dumitale senzorială, vizuală şi auditivă s-a amplificat enorm. Atît dumneata cît şi rechinul aţi pătruns în zona unde echipa unor colaboratori ai mei experimentau propagarea stimulilor nervoşi prin apa mării. Nepuţîndu-se mişca, nu te-au putut salva altfel decît lansînd simultan un uriaş front de unde. La dumneata efectul a fost însă neaşteptat de puternic. Ai deci o structură a creierului neobişnuit de favorabilă experienţelor noastre. Uite ce-ţi propun, dragul meu. Să te dedici experienţelor noastre. Îţi voi indica un antrenament special superrapid descoperit de mine. Mi-au trebuit cîţiva ani de muncă intensă ca să-l pun la punct.

— Voi fi bucuros să vă ajut, i-am spus.

— Atunci ne-am înţeles, doctore. Tinereţea şi entuziasmul dumitale prezintă în cazul de faţă un mare avantaj!

Apăsînd un buton, profesorul scoase dintr-un dulap, care se deschise fără zgomot, un caiet legat:

— Iată programul pentru antrenarea respiraţiei, a circulaţiei şi a scoarţei cerebrale. Ai o lună să-l studiezi practic. Eu plec mîine în zori într-o mică expediţie în munţi, în căutarea unei plante cu proprietăţi farmacologice foarte preţioase studiilor mele. Această căutare are legătură cu ceea ce voiam să-ţi spun. Anand Rao ezită o clipă: Aş vrea să faci parte şi dumneata din mica mea expediţie. Să ştii că locurile sînt minunate!

În zori, am găsit la marginea pădurii pe Rao, Toyama şi pe un necunoscut. Cînd m-am apropiat, mare mi-a fost uimirea! „Botanistul" era o tînără fată blondă, care mă privea uşor ironic dindărătul unei perechi de ochelari! Părea că se amuză de uimirea mea. Rao se grăbi să facă prezentările —

„Dr. Florin Beleş, dr. Lucia Vicol, tînăra noastră specialistă". Privind-o, chipul bătrînului se posomorî. Ne-am strîns în tăcere mîinile şi atunci, afurisită fie cibernetica! Am simţit — mă veţi crede? — mesaje „calorice" trecîndu-mi prin braţ, pînă la inimă! Ceva din fata asta m-a atras din prima clipă. Prospeţimea, calmul ei, discreţia gesturilor, totul trăda o fiinţă cu totul deosebită.

Merserăm toată ziua fără întrerupere. Rao dădea dovadă de o vigoare neaşteptată la vîrsta lui.

— Antrenamentul! ne lămuri el. Economisirea energiei! Cei mai mulţi oameni nu ştiu să mănînce, respiră prost, nu-şi stăpînesc nervii, nu ştiu să doarmă, n-au deprins încă marea artă a ritmului şi a relaxării!

— Puţini sînt în stare de-o asemenea stăpînire, am remarcat eu cu regret în glas.

— Avantajul metodei mele este tocmai tehnica scurtării extreme a timpului şi uşurinţa de a obţine rezultate la îndemîna tuturora!

Aerul devenise îngheţat şi noaptea se lăsă încet. Deasupra noastră sclipeau feeric piscuri semeţe, de o măreţie stranie. Într-un tîrziu am dat într-o poieniţă de cabana profesorului.

— Fiţi bineveniţi în „coliba" mea, zise Rao. Simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă! Iată camerele pe care le veţi ocupa.

Deschizînd uşa, ne pofti în încăperea lui. Un pat sobru de fier, o măsuţă, un dulap. Atît. Pe perete zărirăm portretul unei fete de o rară frumuseţe. Spre uimirea mea, m-a izbit marea asemănare între această fată şi Lucia Vicol!

— Fiica mea, Svati, rosti cu glas stins profesorul.

Fata avea un păr lung de culoarea abanosului, iar ochii mari şi negri, în timp ce Lucia era blondă şi cu ochii verzi. Eram foarte mirat. Ce motiv neînţeles îl făcea pe profesor s-o ia cu el în expediţii pe această fată?

Şi iarăşi mă cuprinse curiozitatea. Ce studia de fapt profesorul? La ce lucra cu atîta rîvnă? Răspunsul aveam să-l primesc mai curînd decît credeam!

Mergeam cu Rao şi Lucia în căutarea misterioaselor ierburi, cînd, după cîteva ore, ne-am dat seama că ne rătăcisem. Din nefericire, ningea des şi nu ne-am mai găsit urmele pe zăpadă. Se şi lăsa noaptea. Eram obosit, profesorul posomorît, iar Lucia se simţea chiar rău. Şi atunci am făcut o imprudenţă fatală! Am vrut să dau de veste lui Toyama, aflat în vale, şi am tras în aer un foc de revolver. Rao a sărit să mă oprească, dar era prea tîrziu! Întîi se auzi un uruit slab, apoi un muget asurzitor. O uriaşă avalanşă de zăpadă porni la

vale, rostogolind totul în cale, şi într-o clipită astupă complet unica vîlcea prin care ne mai puteam întoarce.

— Afurisită treabă! mormăi Rao.

— Nu mai pot, murmură palidă Lucia.

Ne-am adăpostit toţi trei într-o mică grotă.

— Mi-e rău, gemu Lucia. Într-adevăr, faţa îi era cenuşie, avea febră.

— Întinde-te aici, zise profesorul, aranjîndu-i un fel de culcuş din ramuri de jnepen. I-am luat mîna într-a mea, încercînd să-mi alung neliniştea. Anand o examină atent. Cînd îşi ridică ochii, văzui privirea lui îngrozită. Mă apucă de umeri, privindu-mă ţintă.

— Doctore Beleş, zise el în şoaptă. Are o apendicită supraacută cu peritonită! Dacă n-o operăm în două ore, e pierdută! N-avem nimic asupra noastră! Nici măcar un briceag. Nu putem ajunge cu ea noaptea la cabană. Înţelegi?

Îl priveam ca hipnotizat, uluit de privirea lui îndurerată.

— Aşa cum zace în umbră, parcă văd pe fetiţa mea, murmură el. Acum ai să mă înţelegi. Prezenţa ei a fost pentru un biet bătrîn ca mine singurul lucru care mă mai lega de munca mea. Mi se părea că n-am pierdut-o pe Svati. Am să încerc ceva... trebuie s-o fac! E foarte primejdios, dar n-am încotro! N-avem timp de pierdut. N-am încercat niciodată, înţelegi? Dumneata caută să te strecori prin vîlcea. Găseşte-l pe Toyama. Coborîţi imediat şi întoarceţi-vă cît mai curînd cu helicopterul! Acum, ajută-mi!

Rao scoase din rucsac o mică trusă. Luă o fiolă cu un lichid verzui şi făcu o injecţie intravenoasă fetei. Scoase apoi o cutie, din care desprinse cîteva fire, pe care le conectă la un fel de colier metalic cu care încinse fruntea Luciei. Îşi puse şi el un asemenea colier şi se întinse la pămînt.

— Amplificatorul de neurostimuli, îmi explică el. Acum injectează-mi în venă restul fiolei! Mulţumesc, doctore. E momentul să pleci. Curaj! Nu pierde timpul.

I-am făcut un semn de adio şi am pornit într-un suflet prin noapte. Nu prea ştiu bine cum am ajuns la cabană. Spre zori, am sosit cu Toyama la primul pavilion, de unde am dat alarma. Într-o oră zburam înapoi spre munţi, cu helicopterul pregătit special. Serghei mă însoţea cu o echipă de ajutor. Zborul ne era îngreunat de un viscol puternic. Am aterizat anevoie, chiar la o sută de metri de grotă. Am intrat în fugă drept la patul de frunze al Luciei. Focul era aproape stins. O găsirăm dormind adînc. De profesor, nici urmă. În timp ce o transportam, deschise ochii mari:

— Stai liniştită, vei fi operată imediat! îi spuse Toyama. Unde e profesorul?

— M-a părăsit, spunîndu-mi că aleargă la cabană după medicamente, zise Lucia.

— Nu-i nici acolo, şopti Toyama în culmea neliniştii. N-a ajuns!

— Serghei, zisei eu, zburaţi cu Lucia la clinică! Eu rămîn să-l caut Vă întoarceţi să ne luaţi.

M-am apropiat de grotă, dar n-am făcut nici zece paşi că rămăsei împietrit. Drept înaintea mea, în vale, văzui capul profesorului Rao ieşit din zăpadă! Era îngropat pînă la gît. Pesemne fusese luat de o avalanşă. Părea îngheţat. Bătăile inimii nu i se auzeau. Era într-o comă profundă, totuşi pielea nu-i era rece. Probabil îşi provocase o autohibernare[1] artificială ca să reziste, altminteri ar fi degerat stînd toată noaptea în zăpadă. L-am tras cu greu pînă la grotă. Deodată, pe cînd îl examinam, dădui cu mîna de ceva tare între cămaşă şi piele. Am tras afară un caiet, udat în parte de zăpadă topită. Era jurnalul profesorului! În clipa aceea auzii bîzîitul helicopterului. Am alergat spre el strigînd. Peste un sfert de oră zburam spre „zona tăcerii"...

Profesorul a fost transportat de urgenţă în camera de reanimare, iar eu am alergat cu caietul profesorului în chilia mea. Pe masă era un bilet de la Percy: „Minune! Lucia a fost operată, dar apendicele îl avea complet vindecat, fără urmă de peritonită! Complet vindecată! Fără antibiotice! Ai priceput!? Mîine vizitarea permisă".

Am luat înfrigurat caietul şi ceasuri întregi l-am citit şi răscitit. Pe ici, pe colo, cerneala era ştearsă de zăpada topită şi mi-a fost foarte greu să-l descifrez. Redau mai jos cîteva pagini:

18 februarie. „Să poţi vedea înăuntrul corpului omenesc! Să vezi la fel de clar ca la o laparatomie[2]. Lucrez de un an la o aplicaţie a «corticalizării» mele. Este vorba de un procedeu de a cerceta interiorul corpului omenesc pe o cale cu totul nouă. Radiologia nu este în stare să ne arate decît foarte puţine lucruri din interiorul nostru, şi asta numai sub forma unor biete umbre cenuşii! Cu razele X vedem prea puţin! Cele mai multe ţesuturi sînt invizibile. Majoritatea leziunilor ne scapă. Ce imperioasă nevoie am avea, mai ales la urgenţe, să vedem înăuntrul bolnavului cele mai infime structuri! Şi ce imensă valoare profilactică, preventivă ar

---

[1] Hibernarea este starea de amorţire profundă în care zac iarna unele animale, cum este ursul spre pildă (n. a.).

[2] Laparatomie exploratoare — cercetarea abdomenului prin operaţie pentru precizarea diagnosticului (n.a.).

avea aplicarea acestei metode! Am putea sesiza la timp începutul bolii!

Ce vis frumos! De-o lună îmi tot bat capul, dar fără rezultat. Nu sînt destul de bun fizician! Am rugat diverşi electronişti de seamă. Au ridicat din umeri neputincioşi. S-a putut fotografia faţa invizibilă a Lunii. De ce n-am izbuti să pătrundem înăuntrul corpului omenesc? Radiologia este insuficientă şi învechită.

21 februarie... **Ideea mi s-a infiltrat pe negîndite. Să «pătrund» singur în corpul meu şi să «văd» ce se petrece acolo! Asta-i curată nebunie — mi-am zis. Ajuns acasă, am răsfoit totuşi o grămadă de tratate de neurologie. Şi-a «văzut» cineva corpul pe dinăuntru? Da. Există dezechilibraţi cu halucinaţii autoscopice[1] cărora li se pare că sînt de sticlă şi că-şi văd inima, ficatul... Halucinaţii fără nici un interes practic. Dar dacă...?**

25 februarie. **Am studiat majoritatea comunicărilor privind halucinaţiile autoscopice. Nici o concluzie clară. Creierul, scoarţa inhibată elaborează imagini anormale. Propriile organe. Dar cum? Cum?**

Am ridicat obosit ochii şi privirea mi s-a oprit pe tabloul din faţa mea. Îl înfăţişa pe Pavlov tînăr. Îmi plăcea chipul din tinereţe al marelui savant. Deodată o idee mi-a străfulgerat mintea: „interoceptorii"[2]! Ce simplu! Ce clar! Fiecare părticică de ţesut, cît de infimă, cuprinde nenumărate mii de fine terminaţii nervoase, martori microscopici care stau permanent de veghe, transmiţînd creierului mesaje informative. Astfel, de pe această uriaşă arie tisulară creierul culege informaţii despre starea chimică, temperatură, presiune, prin interoceptorii specializaţi, respectiv prin chemoreceptori, termoreceptori, mecano- şi baroreceptori.

28 februarie. **Cum să ajung să «văd» ceea ce «simt»? Scoarţa occipitală traduce în imagini elaborarea datelor culese de fotoreceptorii retinei ochiului. Asta se cheamă «a vedea». Cum să «oblig» scoarţa să «traducă» din codul «senzitiv» în cel «optic»? Să stabilesc legături temporare, interferenţe între aria senzitivă internă şi aria analizatorului optic? Dar cum? Minunat! Mi-am amintit. Mă va ajuta mescalina, alcaloidul unui cactus fără spini, care produce «beţia colorată». Celor intoxicaţi cu mescalină sunetele le provoacă halucinaţii geometrice colorate! Deci acest drog creează conexiuni temporare între aria analizatorului «acustic» şi aria analizatorului «optic», îmi permite să «văd», ceea**

[1] Halucinaţii care dau bolnavului impresia că-şi vede organele interne *(n.a.)*.
[2] „Interoceptorii" sînt terminaţiile nervoase din toate organele, care transmit spre scoarţa creierului stimuli informativi *(n.a.)*

ce «aud»! Bine, dar eu vreau să «văd» ceea ce «simt», nu ceea ce «aud»! Poate există un alcaloid asemănător. Vreo altă plantă înrudită cu «Echinocactus Williamsi»...

6 martie. Primele încercări cu mescalină. Rezultate descurajatoare. O toropeală oribilă. Halucinaţii optice inconstante. Renunţ. Speranţa mi-e în ceilalţi cactuşi sau într-o plantă alpină din Tibet, pe care mi-a recomandat-o Lucia Vicol.

7 martie. Discut cu dr. Suzuki. Crede că pot obţine aceleaşi efecte printr-un ritm respirator extrem de lent, saturînd sîngele cu bioxid de carbon. E ceea ce obţin la voi, în India, yoginii prin «pranayama» — mi-a spus el...

20 august. Mîine în zori încerc să intru în hibernaţia artificială, în «moarte aparentă». Numai în această stare pot stabili voluntar legături temporare reversibile între aria corticală senzitivă, cea optică şi cea acustică. Am descoperit procedeul tehnic! O dată efectuată, această performanţă rămîne definitiv cîştigată şi în cazul unei autohipnoze mai superficiale. Am emoţii. Dacă nu mă mai «întorc»?

21 august. Victorie! O victorie uluitoare, deplină. Am..."

Aici paginile erau şterse complet de apă, toate, pînă la sfîrşitul caietului.

M-a cuprins o neînchipuită emoţie. Dacă profesorul Anand moare, se pierde un extraordinar mijloc de cercetare în biologie şi medicină! Mă frămîntam şi nu ştiam ce să fac.

În clipa aceea l-am văzut pe Serghei venind şi o idee teribilă mi-a străfulgerat mintea! I-am povestit totul pe nerăsuflate.

— Serghei Vasilievici, repede, spune-mi în ce stadiu vă aflaţi cu laringostroboscopul vostru? Serghei mă privi ţintă, ghicindu-mi gîndul.

— În stadiul final. Graţie luminii stroboscopice[1], „perceptronul"[2], pus la punct de Percy şi de colaboratorii săi, „recunoaşte" ce sunete, ce cuvinte murmură, neauzibil, coardele vocale. Acest freamăt este provocat involuntar de gînduri şi se produce simultan cu ele! „Ghicite" în modul acesta, cuvintele apar pe ecranul unui „caractron"[3]. De curînd, cu ajutorul unei „voci electronice", le putem şi auzi într-un di-

[1] Lumina întreruptă de sute de ori pe secundă cu ajutorul unui aparat numit „stroboscop". Datorită unui efect optic special, vibrarea rapidă a coardelor vocale poate fi observată cu claritate *(n.a.)*.

[2] „Perceptronul" este o maşină electronică în stare, după modelul funcţionării creierului, să „recunoască" şi să „înveţe" literele sau alte forme geometrice *(n. a.)*.

[3] „Caractronul" este un tub catodic special, pe al cărui ecran se formează electronic litere *(n.a.)*.

fuzor! Am putea încerca şi cu Rao, dar e pe moarte! Nu va rezista! Cum te poţi gîndi la una ca asta?

— Trebuie, Serghei! Anand însuşi ar fi de acord cu mine. Trebuie! Cu orice risc!

— Bine. În cincisprezece minute sîntem gata!

Ne-am strîns cu toţii la căpătîiul profesorului. Palid, acesta zăcea într-un plămîn de oţel artificial, sub un cort de oxigen. Respira atît de rar, atît de încet, că-l puteai crede mort. Ajutat de medicul de gardă, Serghei introduse bolnavului în gură un tub metalic subţire, la vîrful căruia se zărea un aparat minuscul foarte luminos. Percy conectă tubul la cîteva mese portabile pline de fire. În stînga, un difuzor uriaş bîzîia uşor. Minutele se scurgeau încet.

— Acceleraţi reanimarea! comandă Serghei. Porneşte! rosti el calm către Percy.

Acesta răsuci două butoane şi în difuzor se auziră nişte şuierături ciudate. Orele treceau fără să se întîmple nimic. Deodată răsună o voce, o voce stranie, metalică, vocea „electronică“! „Perceptronul“ descifra instantaneu freamătul infim al coardelor vocale, ce corespundea asociaţiilor corticale, adică gîndurilor profesorului! La început se auziră nişte vocale fără şir. Apoi cuvinte răzleţe: „aer“... „mi-e frig“... Apoi, deodată, un şir de cuvinte clare, care ne făcură să încremenim: „Unde sînt? Ce-i asta? Sînt în transă? În gură am un gust metalic! Îmi simt amîndouă buzele arcuite de ceva rotund. Acum simt prin termoreceptori căldură în fundul gîtului. Ce poate fi? Halucinaţii? Cald în gît, cald în gît, cald în gît“ — şoptea vocea. „A! E becul unui aparat! E laringostroboscopul lui Alexeev! Doctore, mă auzi? Nu mă pot mişca! Aria motorie mi-e inhibată! Nu-mi pot dirija decît respiraţia! Băieţi, mă auziţi? Dacă da, curentaţi-mi braţul stîng“!

Tremurînd de emoţie, Percy curentă uşor braţul lui Rao.

— Am simţit! urmă vocea. Corpul mi-e în comă, dar mă simt calm şi lucid. Asta este efectul antrenării creierului! Sînteţi lîngă mine! Mă auziţi! Chiar dacă mor, am învins... Doctore Beleş, fii atent la ce-ţi transmit! Am pornit alaltăieri în cea mai halucinantă călătorie! Am explorat lumea necunoscută a somnului. Un tărîm vast şi obscur, abia întrevăzut de ştiinţă, plin de neprevăzut şi de primejdii. O lume de energii dinamice asemănătoare unui straniu fund de mare.

Primele experienţe au fost haotice. Mesajele interne senzorialo-optice se interferau la început cu cele acustice. Am fost pradă unor halucinoze[1] uluitoare. Fiecare ţesut emitea

[1] Halucinaţii (nălucíri) de a căror absurditate bolnavul e conştient *(n.a.)*.

o gamă complexă de vibrații foarte subtile... Părea cîntecul în surdină al unei orgi electronice. O întreagă lume sonoră se răsfrîngea din adîncurile ființei mele. Am ajuns astfel să recunosc treptat aceste „armonice“ asemănătoare unei imense cascade de tonuri. Orice proces patologic emitea un „sunet“ disonant, care contrasta clar cu „timbrul“ normal. Am fost într-o zi martorul unei congestionări trecătoare, pe care mi-am constatat-o la nivelul lobului pulmonar mijlociu drept. M-am concentrat, căutînd să rețin succesiunea semnalelor „melodice“ pe care le „emitea“ țesutul meu afectat de această circulație crescută a sîngelui. După un număr de experiențe, am reușit să memorez ceva care aducea cu o melopee orientală scurtă, stranie. A doua zi, mi-am așezat picioarele în cîte un pletismograf [1], apoi m-am cufundat în letargie. Mi-am concentrat gîndul asupra piciorului drept și am invocat în minte melopeea, „formula“ sonoră a țesutului congestionat. Cînd mi-am revenit, am constatat bucuros că pletismograma piciorului meu drept înregistrase o vasodilatație bruscă și netă! Era deci suficient să „cînt“ un anumit mozaic de sunete, pentru ca, în cîteva minute, să se instaleze în organul țintit de mintea mea o congestionare puternică! Schimbam puțin ritmul, prelungindu-l, și iată congestionarea se transforma curînd într-un focar de inflamație persistentă, cu mobilizare de leucocite. Dacă reușeam să descopăr formula declanșării unei gamaglobulinemii [2] masive, eram stăpînul vindecării rapide a oricărei infecții microbiene sau virotice! Azi am încercat într-o autohipnoză profundă să obțin cu orice preț „văzul autoscopic“. După două ore, pe neașteptate, am izbutit. Victorie, victorie! Văd! Văd clar, ca și cînd aș fi cufundat în apa unei mări însorite! Văd cu o limpezime uluitoare! Sînt înconjurat de imagini luminoase, asemănătoare unor halucinații hipnagogice [3]. Parcă aș fi „omul de sticlă“! Undeva în creier se află imaginea tuturor oaselor, mușchilor, arterelor, glandelor, organelor, iar eu deslușesc fiecare modificare, cît de mică. La început, totul se desena numai în alb-negru, în nuanțe cenușii. Apoi, treptat, am izbutit să trezesc mecanismul reprezentării cromatice.

Fiecare organ strălucește în nenumărate nuanțe feerice, care aduc doar pe departe cu culoarea lui naturală, anatomică. În clipa asta „mă plimb“ sub ficat, pe fața lui inferi-

---

[1] Aparat folosit în fiziologie și care indică modificările de circulație ale sîngelui în membre *(n.a.)*.

[2] Gamaglobulinemie — formarea în exces a unor substanțe albuminoase în sînge *(n.a.)*.

[3] Halucinații (năluciri) colorate, de care omul este conștient că sînt ireale, apărînd în clipa adormirii sau trezirii *(n.a.)*.

oară! Străluceşte într-o culoare rubinie. Mă opresc şi trec pe lîngă vezicula biliară, care sclipeşte într-o lumină castanie, şi observ o uşoară sclerozare a pereţilor!

Sîngele apare într-un trandafiriu violent! Zăresc imensul păienjeniş al arterelor şi al vinelor dispărînd departe la „orizont". Pot „merge" de-a lungul oricăreia dintre ele. Dar inima! Inima pare din aur topit, un soare strălucitor, care la fiecare pulsaţie aruncă un snop de fulgere incandescente prin întregul arbore stufos al arterelor. „Coborînd" pe şira spinării, am văzut zgîrciurile, cartilajele intervertebrale, ca şi cum ar fi fost pudrate cu piper! Mi-am dat seama că sînt depuneri de calciu! Mă gîndesc amuzat că sînt primul doctor din lume care pune un diagnostic de spondiloză în felul ăsta! Îmi pot „zări" tendoanele, muşchii, stomacul... Marea, imensa mea bucurie a fost cînd am reuşit să blochez stimulii propriilor mei interoceptori şi să mă „acordez", prin intermediul microbiocurenţilor amplificaţi, cu stimulii interoceptorilor unui alt om! Prilejul mi l-a dat apendicita Luciei Vicol. Trebuia s-o salvez! I-am injectat extractul plantei alpine şi, după ce am cufundat-o într-o hipnoză profundă, am repetat cu mine aceleaşi operaţii. Am reuşit şi de data asta să-mi păstrez luciditatea. La început a fost un haos cumplit. Mesajele interoceptorilor noştri se intercalau, se „bruiau", mă asalta un amestec încîlcit de viziuni din care nu înţelegeam nimic. Mi-a venit atunci o idee. Mi-am rărit şi mai mult respiraţia şi bătăile inimii, apoi mi-am provocat prin concentrare o autoanestezie totală a corpului. În felul acesta mi-am inhibat propriii mei interoceptori, lăsînd „mînă liberă" interoceptorilor fetei. Concentrîndu-mi atenţia asupra undelor de microstimuli care veneau dinspre creierul Luciei, am reuşit, după cîteva sforţări, să mă pun în „rezonanţă" şi, spre marea mea uimire şi bucurie, „vedeam" şi „simţeam" înăuntrul corpului ei ca într-al meu! Am profitat şi i-am făcut o investigaţie completă. Inspectam cu o iuţeală vertiginoasă intestinele Luciei, cînd ajuns în dreptul cecului am văzut că acesta îşi schimbase culoarea! În jurul său plutea o lumină portocalie murdară, care părea că fierbe într-o agitaţie extremă! Am văzut un enorm apendice congestionat, iar peritoneul părea ciuruit de pete mici violete. Mi-am stăpînit cu greu emoţia. Lucia avea într-adevăr o apendicită supraacută! În trei-patru ceasuri fata era pierdută! Cugetam febril. Trebuie să încerc totuşi, chiar acum! Voi folosi acelaşi vast sistem de telecomunicaţii care este sistemul nervos şi care nu numai primeşte, ci şi transmite mesaje efectoare la nive-

lui formațiilor terminale[1]! Poate pe aceeași cale a reacției[2] să acționez asupra organelor Luciei, ca și asupra propriilor mele organe! Curaj! Să încerc! Mi-am concentrat cu putere atenția asupra apendicelui și ceasuri întregi am aruncat asupra lui torente de stimuli vasodilatatori[3]. Apoi am provocat printr-o intensă concentrare mintală generală o stimulare copleșitoare a formării de gamaglobuline[4].

Duceam de ceasuri întregi o luptă subterană tăcută și halucinantă cu moartea, făcînd cu ajutorul reflexelor vegetative o uluitoare operație de apendicită! La sfîrșit, am declanșat, printr-o concentrare puternică, o accelerare covîrșitoare a procesului de reparație și de vindecare a țesuturilor, creînd împrejur o zonă de concentrație leucocitară intensă.

Încet, încet, priveam calm și cu o bucurie fără margini cum apendicele și peritoneul își recăpătau culorile obișnuite! Lucia, anesteziată, complet neștiutoare, era salvată poate prin cel mai fantastic procedeu folosit vreodată de chirurgie!

Vocea se stinse. Apoi continuă: „Peste zece ore îmi voi reveni complet. Sper să scap teafăr pînă la urmă"!

. . . .

Au trecut cîțiva ani buni de la aceste întîmplări extraordinare. Cînd l-am revăzut pe profesorul Anand Rao, părea aproape neschimbat. Ne-am plimbat mult timp pe plajă. Într-un tîrziu se uită la mine gînditor și zise:

— Dragă doctore Beleș, am izbutit să-mi trăiesc visul!.

Am terminat cu prietenii noștri montarea bioendoscopului[5], „ochiul" perfect care „zărește" înăuntrul nostru fără greș! E un bioperceptron care descifrează și redă în imagini optice, cu o viteză aproape instantanee, gama uriașă a stimulilor interoceptivi!

Ai fost de față, dragul meu, la epoca eroică a creării acestui „bioendoscop". Îți amintești? Ce experiențe grele! Nu mai aveam încredere în procedeul meu care-mi nimicise copila! Mă hotărîsem să reîncerc această „acordare" a creierilor atît de periculoasă pe atunci întîi pe animale marine...

— O, îmi amintesc prea bine, i-am spus cu scuturat de un fior.

— Dădeam tîrcoale unei probleme atît de arzătoare, urmă Rao, și nu-ndrăzneam să mă urnesc. Dar cum se-ntîm-

---

[1] Aceiași „interoceptori" (formații nervoase terminale microscopice) *(n.a.)*.
[2] „Reacție" — noțiune din cibernetică arătînd interdependența dintre „informație" și sistemul „efector" (de răspuns) *(n.a.)*.
[3] Stimulii nervoși produc la nivelul arterelor fie o „strîngere", o „vasoconstricție", fie o „lărgire" „vasodilatație" *(n.a.)*
[4] „Gamaglobulinele" sînt substanțe albuminoide din sînge cu puternic efect antiinfecțios *(n.a.)*.
[5] Aparat cu care se zărește interiorul corpului (noțiune fantastică) *(n.a.)*.

plă adesea, am fost silit pe neaşteptate să atac frontal problema care mă frămînta atît. Am găsit drumul cel bun şi Lucia a scăpat. Aşa cum Titov a înfruntat eroic epoca de pionierat a cosmonauticii pentru ca toţi oamenii să poată zbura în siguranţă, tot aşa am străbătut şi noi o asemenea epocă şi iată, explorînd o lume necunoscută, am „învăţat" o dată pentru totdeauna acest creier electronic să „recunoască" organele corpului omenesc, „descifrînd" stimulii trimişi de „interoceptori".

— Consecinţele vor fi, cred, extraordinare.

— Desigur. Această operaţie, nu uita, se face cu o viteză ameţitoare, aşa că un număr uriaş de bolnavi pot trece „pe bandă rulantă", ca să zic aşa, prin faţa acestui ochi atotvăzător. E necesar numai ca, acasă sau la centrele medicale, omul să-şi pună pe frunte un colier metalic pe care stă prinsă o cutiuţă ce nu-i decît un microemiţător cu transistori. Iar centrala bioendoscopului face automat trierea şi dă alarma cînd e cazul...

Vezi, prietene, arta de a „corticaliza" viaţa vegetativă a organismului devine o realitate. Pentru tine, Svati, fetiţa mea, am făcut asta... Şi pentru toţi oamenii Pămîntului, ca să fie cît mai puţine Svati care pleacă fără întoarcere...

Şi zicînd aceasta, Anand Rao privi undeva, departe, acolo unde marea se întîlnea cu cerul...

GHEORGHE SĂSĂRMAN
(Cluj)

CĂTĂLINA

— *Poem din secolul al XXII-lea* —

(R. P. R. Premiul I și Premiul internațional)

„Porni Luceafărul. Creșteau
În cer a lui aripe,
Și căi de mii de ani treceau
În tot atîtea clipe..."

(M. EMINESCU)

Mie mi-e drag pămîntul. Mi-s dragi mușuroaiele lui și crenguțele strîmbe, spicele coapte, plecate sfios și tremurul vesel al florilor. Îmi plac munții, turlele ofilite ale schiturilor și verdele umed al ierbii.

N-am putut pricepe pe atunci ce te atrăgea pe tine acolo sus, spre bolta netedă a cerului, pe care stelele bizare par puncte risipite în grabă. Pentru mine toate aveau același nume și erau la fel de departe toate. Tu le-ai botezat cu nume ciudat sunătoare, stîrnite de undeva din epopeile vechii Elade și te străduiai să mă înveți și pe mine.

Acum ai plecat și mi-ai spus că o să culegi stele să mi le prinzi pe umeri și te-am crezut. Și mi-ai mai spus că o să te întorci tîrziu, și nu înțeleg de ce, căci, uite, eu pot să ating stelele cu mîna.

Dacă veneai cu mine, te-aș fi dus pe cărări ascunse către vremea vrăjită a baladelor, și mai departe, pe sub bolți afumate, pînă în vîrful străjuit de furtuni al cetăților de piatră. Și-ți închideam pleoapele, să vezi și tu lumina neagră cum curge în peșteri peste morminte rămase de cine știe cînd. Ți-aș fi arătat comoara regilor vizigoți și bîrlogul ursului care o păzește de zeci de veacuri. Te-aș fi purtat de mînă pe străzile pavate cu lespezi fierbinți ale Romei sau prin labirintul vechiului Bizanț, să auzi vorba domoală a strămoșilor noștri.

Ai plecat. Mirajele mele te-au ispitit mai puțin decît calea încă neumblată a laptelui. Se vede că te atrăgeau spre ea tainice promisiuni ale vreunui Statu-Palmă-Barbă-Cot...

Cînd te-am cunoscut mi-ai spus povești frumoase și mi-au plăcut. Dar le-ai luat cu tine. Credeam că le-am învățat pe de rost. Și m-am înșelat. Cînd vii să-mi spui din nou poveștile tale?

Îți amintești cum ne plimbam pe sub bolți de frunziș, ținîndu-ne de mînă? Cum ne luam la harță pentru fiecare firicel de nisip de pe alee, pentru fiecare petală? Și parcul bătrîn, în care ne ascundeam de lume, și covorul fermecat al ierbii, și trunchiurile noduroase, de basm, ale castanilor? Și băncile, eternele lui bănci, pe care nu e loc niciodată?

Multă vreme n-am știut cine ești și cu ce te ocupi. Pe atunci studiam încă, inițiindu-mă în tainele pietrelor vechi și ale inscripțiilor, ale bănuților înnegriți de vreme și ale cioburilor pictate. De cîte ori te întîlneam, aveam grijă să port sub braț un volum gros, cu scoarțe roase, să par mai serioasă. Și tu îmi admirai silința și rîdeam în sinea mea de mirarea ta naivă. Te-am învățat să deosebești un capitel doric de unul egiptean sau o coloană ionică de una persană. Tu te munceai să reții că cetățile dace aveau ziduri alcătuite după meșteșugiri celte. Iar cînd te întrebam dacă sînt mai frumoasă decît Nefertit, tăceai încurcat, neștiind ce să-mi răspunzi ca să-mi placă.

Mi-ai spus apoi că vei lipsi cîtva timp. Nu te-am întrebat unde te duci. Lacul era atît de încărcat de visare, că nu mă mai gîndeam la nimic. Îți simțeam mîna lunecîndu-mi prin păr și priveam la unda care rămînea în urmă, trecînd verzuie pe lîngă vîslele nemișcate. Știam că apa lină a lacului ascunde în ea privirile oglindite ale multor luntrași și așteptam înserarea ca să deslușesc șoapta plînsă a sălciilor.

În seara aceea eram pămînt și apă și n-a avut cînd să mă mire purtarea ta ciudată. Mi-am amintit-o abia a doua zi, citindu-ți întîmplător numele pe lista membrilor expediției „Saturn 10".

Multă vreme nu mi-a venit să cred că tu erai acela. Nu mi-ai pomenit niciodată că ți-ai împletit viața cu razele toarse ale stelelor. Și nu puteam bănui că pașii tăi se îndreaptă atît de nemăsurat de departe.

Apoi am primit primul tău mesaj. Am priceput, în sfîrșit, că ne despărțeau milioane de kilometri. M-am supărat. M-am supărat pe cer și pe astre, pe gîngăniile acelea argintii, care mi te-au răpit, și pe lumina Soarelui, care te întovărășea în lunga ta călătorie. Eram, poate, geloasă...

Nu ți-am răspuns. Nici la mesajul următor, nici la celelalte. Aș fi vrut să te uit. Știam că aștepți de la mine un semn de viață, că ți-e dor și ție de cerul nostru albastru, dar eram supărată. Aș fi vrut să te uit. M-am cufundat în cercetarea răbdătoare a vestigiilor unor civilizații apuse. Făceam o lucrare despre statuile din Insula Paștelui și mă pierdusem cu totul printre tratate, istorii ale artelor, jurnale de călătorie și albume.

Nu puteam să-ți iert că nu mi-ai spus și mie, să știu, care sînt cărările tale. Nu puteam să-ți iert că ai plecat așa, fără să-mi spui nimic. Nu puteam să-mi iert că, de vraja lacului cuprinsă, nu ți-am deslușit în privire dorința de a-mi vorbi. Ai tăcut. Abia apoi am înțeles ce te oprea să-mi vorbești despre tine. Te cunoștea o lume întreagă, o lume întreagă te admira, iar eu nu știam nimic. Și nu m-am priceput să ghicesc ce se ascunde îndărătul privirii tale ciudate. Degetele mîinii tale tremurau, lunecîndu-mi prin păr, iar gîndul meu nu tremura. Nu, nu puteam să-ți iert plecarea către lumea înaltului. Eu mă obișnuisem să fiu scafandru în vreme. Tu erai zburător. Nu puteam să-ți iert...

Dar te-ai întors. Te-ai întors la mine și ți-am citit pe buze răspuns la toate întrebările. Ți-am înlănțuit umerii lați cu brațele și, privindu-te în ochi, te-am iertat.

Apoi, mînă în mînă, am luat-o la fugă pe străzi, printre siluetele clădirilor și, ca să scap de bizîitul aerobuzelor, te-am dus în pădure. Se făcuse toamnă, și frunzele erau atît de colorate, încît semănau cu fluturii junglelor. Te-am bătut cu frunze și n-ai izbutit să mă prinzi, căci tulpinile erau prietenele mele și-ți încurcau pașii.

A urmat un an lung și plin cu trăirea halucinantă a întîmplărilor dintre vis și faptă. Mă așteptai în fiecare zi să ies de la institut, și pe drum spre casă ne împărtășeam, pe rînd, gîndurile. Eu mi-aș fi dorit să aflu obîrșia misterioasă a neamului etrusc și a culturii sale. Tu visai să descoperi

o lume nouă, în care să vieţuiască alţi oameni, fraţi cu noi în aceeaşi mare familie. Şi îmi spuneai mereu că nu înţelegi ce găsesc eu frumos în pietrele moarte printre care mă îngrop.

Pe tine nu te puteau atrage pietrele acestea. Tu te simţi în largul tău numai acum, cînd pîntecele uriaş al unei făpturi metalice te poartă, cine ştie unde, în labirintul nesfîrşit al spaţiului. Pentru tine desfătarea cea mai adîncă este veşnica nesiguranţă a exploratorului, spre care te mînă irezistibil imboldul firii tale fără astîmpăr. Şi chiar cînd trupul ţi-l ştiam alături de mine, gîndul ţi-era dus departe, pe orbitele capricioase ale zborurilor trecute şi viitoare. Tu ai supt putere din inima Pămîntului, spre a te arunca în abisurile Universului, la întrecere cu mintea înaripată a visătorilor strămoşi. Viaţa pămînteană e prea strîmtă pentru tine, tu te-ai născut pentru orizonturi neţărmurite şi drumuri neîncepute, pentru împlinirea năzuinţelor semeţe ale semenilor tăi.

De aceea ţi-e greu a înţelege ce mă leagă pe mine de acest Pămînt. Pentru cît ai de umblat nu-ţi ajunge o viaţă de om şi n-ai timp să priveşti în urmă. Dar să ştii că vederea cărării străbătute este şi ea măreaţă şi plină de mută satisfacţie.

Eu nu cunosc spectacol mai de mirare minţii ca valea prăpăstioasă a urcuşului ce ţi se aşterne la picioare privind din vîrful cucerit al unui munte. Şi veacurile sînt un urcuş, sînt cel mai greu urcuş pe care l-au învins oamenii. De la înălţimea celui din urmă admir cu înlăcrimată mîndrie drumul, de la primul pas făcut pe două picioare, în chip de nouă şi de neînvins vietate, şi pînă la zborul tău, care nu se poate măsura cu nimic încă.

Acolo, în vîlcelele şi poienile acoperite de ceaţă ale văilor, s-a hotărît soarta noastră, a tuturora. Acolo prima creangă frîntă, prima piatră au folosit drept armă şi unealtă. acolo a fost îmblînzită energia dătătoare de viaţă a focului, acolo a început natura să simtă că are stăpîn.

Am îndrăgit copilăria aceasta fără grai a omenirii, jucăriile ei stîngace, strîmbate de vreme. Am îndrăgit taina pietrelor cioplite şi a oaselor sfărîmate şi vraja primului zid adăpostitor de viaţă, mărturii tăcute ale unor întîmplări de

demult, care vor rămîne mereu necunoscute. Am îndrăgit cetățile greoaie ale hitiților, masivele zigurrate asiriene și ruinile de marmură ale însoritei Acropole.

Tu nu știi fiorii pe care urmele reci ale pașilor lui Caesar ți-i dau și nici ciudatul tremur la vederea locurilor de petrecere și județ ale teribililor țari. O nebănuită-ncîntare îți învăluie ochii în fața dantelăriilor migăloase ale cioplitorilor în piatră și lemn. Umbre mărețe îți însoțesc plimbarea pe sub inscripții vechi, cu litere chirilice incrustate în calcar. Și parcă auzi sunet de pinteni și armuri, strigăte de luptă și ropot de copite.

Îmi ascultai visarea și zîmbeai cu bunătate. Nu m-ai contrazis niciodată. Dar ghiceam după privirile tale că alte minuni au preț în ochii tăi, și mi-era ciudă. Și-mi spuneai, într-un tîrziu, că urcușul de care-ți vorbesc e udat cu lacrimi și sînge, că sub frunza codrilor albesc oase. Îmi spuneai că străvechile piramide sînt tăcute gropi comune ale unor popoare de robi.

În ziua cînd am împlinit douăzeci de ani mi-ai dăruit o carte. O păstrez. O carte despre prima călătorie în Lună. Am citit-o și mi-a plăcut. Și drept erou mi te închipuiam pe tine. Nu mi-ai scris nimic pe copertă. Aș fi dorit, poate, să-mi scrii ceva. Ceva din suflet, care să-mi amintească mereu de tine.

Ziua mea de naștere... Împlineam douăzeci de ani...

A venit lume multă la noi, mai multă ca niciodată. Ai venit și tu. Era primăvară, și în răcoarea serii stăteam toți pe terasă. M-ați rugat să dansez. Mi-ați făcut loc și, împlinindu-vă voia, am dansat. Un dans vechi, din vremea celor dintîi expediții. Un dans care povestește despre oameni și despre iubire. Și, legănîndu-mi ușor trupul în ritmul melodiei, cînd trist și neted, ca un amurg de toamnă, cînd înfocat, trăiam o indefinibilă mîndrie. Poate mîndria de a fi om, de a fi întruparea perfecțiunii. În dansul meu își uneau glasul și munca aspră a vechilor truditori, și duioasa veghe a mamei, și versul slobod al poetului. Tu mă priveai mereu în ochi, voind să-mi dai curaj. Iar cînd am isprăvit, tata m-a îmbrățișat cu dragoste, ca pe vremea cînd aveam zece ani și m-a sărutat pe frunte.

Apoi fiecare a povestit, furînd din timp, cîte-o întîmplare din viața lui. Lumea a rîs, a petrecut, a cîntat și a dansat.

Tîrziu, după ce toți plecaseră la casele lor, te-ai dus și tu și te-am petrecut pînă departe.

În noaptea aceea n-am putut să adorm. Viața îmi părea atît de frumoasă, încît pluteam, cu gîndul ușurat de greutatea trupului și liber să se întreacă în zbor cu caii năzdrăvani din poveste.

Și iar au trecut la rînd zile multe și mi-ai spus într-o seară că vei pleca din nou. Mi-ai spus că te duci departe, tare departe, dincolo de hotarele noastre, spre stele, să mi le aduci în dar. Și la întrebarea mea speriată mi-ai răspuns că drumul tău va ține un an, și încă unul, și încă... Credeam că glumești și am rîs. Era însă adevărat. Dar eu nu voiam să cred.

Apoi am auzit de pregătirea expediției „alfa Centauri". Pentru prima dată, oamenii urmau să părăsească ospitaliera familie a Soarelui, așternîndu-se la drum lung. Un drum lung, a cărui măsură numai lumina o cunoaște și o numără în ani. Un drum lung și plin de primejdii imprevizibile, păzit, ca în basmele copilăriei, de zmei și vrăjitoare. Iar temerarii feți-frumoși aveau să moară și să învie iar, trăgînd pe sfoară o babă-cloanță ce se cheamă supraccelerație. De multă vreme se pregăteau ei s-o înfrunte, încălecînd năzdrăvani armăsari cu șapte trepte. De multă vreme învățau să moară sau, mai bine zis, să trăiască cufundați în somnul protector al temperaturilor joase. Și cum să bea apă moartă și apă vie, redobîndind putere. Erai și tu printre ei. Din ziua aceea, rîsul mi s-a ofilit. Seară de seară, înainte de a ațipi, udam cu lacrimi perna încălzită de obraji. Te-ai gîndit oare tu, atunci, la mine?

Lunile de pregătire au trecut. Eu terminasem institutul și în febra examenelor nu-mi rămînea vreme tînguirii. Cunoscuții care știau de plecarea ta au început să-mi arate un ciudat respect. Nu știu dacă bănuiau ce se petrece în sufletul meu. Poate credeau că trebuie să fiu mîndră că mă despart de omul meu drag. Dar eu eram o ființă ca oricare alta.

A venit clipa despărțirii. Și, după ce tăcusem atîtea zile, am izbucnit în vorbe fără șir. Nu voiam să te dau. Tu erai al meu, și nimeni n-avea dreptul să mi te răpească. Te-am prins de braț și m-am lipit de tine. Aș fi preferat să plec

și eu. Să te însoțesc pretutindeni, să-ți mîngîi, descrețindu-le, cutele oboselii de pe frunte, să-ți înseninez gîndul și zîmbetul... Știam că nu se poate. Armura voastră e prea grea pentru făptura mea slabă, clădită unei lumi în care balaurii trăiesc doar în poveste. Și, oricît curaj, oricîtă putere mi-ar fi dat apropierea ta, tot ar fi fost prea puțin.

Tu mi-ai spus vorbe blînde și înțelepte, să mă liniștești. Am tăcut. Vorbele tale îmi treceau prin trup fără să le aud. Le simțeam durerea numai și am reținut că îmi repetai mereu, ca unui copil, că te vei reîntoarce. Și am înțeles atunci că pleci cu adevărat. M-ai strîns la piept. Era ultima ta atingere. Am privit multă vreme în urma ta.

În ziua plecării am fost invitată și eu la Centrul de navigație. Amfiteatrul era plin. Cunoscuții îmi strîngeau mîna, unii în tăcere, unii cu un zîmbet bun și cei mai mulți cu admirație. Se făcu liniște. Pe ecranul uriaș începuse să se contureze inelul argintiu al stației-satelit, pe care vîrful navei o străpungea ca un ax. O punte cilindrică lega racheta de corpul stației. Se făceau ultimele pregătiri în vederea plecării. În josul ecranului apărură cei șapte membri ai echipajului, în costume de un roșu aprins, cu reflexe metalice. În sală răsunau acordurile maiestuoase ale imnului frăției.

Nu se ținu nici un discurs. Președintele Uniunii pentru navigația interastrală făcu tradiționalul apel și ură drum bun astronauților.

Eu priveam indiferentă și rece, parcă fără a pricepe ce se petrece sub ochii mei. N-am tresărit nici cînd ți-ai luat rămas bun, la rîndul tău, de la noi toți, nici cînd, împreună cu ceilalți membri ai echipajului, ți-ai potrivit calota transparentă. Apoi imaginea voastră a pierit și nu m-am întrebat unde ești. Dar bănuiam că undeva, în interiorul fusului argintiu care se profila pe negrul rece al bolții, inima ta bate în același ritm cu inima mea speriată.

Beculețe verzi s-au aprins, și puntea telescopică se retrase încet, despărțindu-ne definitiv. Tu îți ocupai probabil locul în cabină, pregătindu-te pentru pornire. Și nu peste mult nava începu să străbată inelul strălucitor al stației. Pe măsură ce se îndepărta, o dîră luminoasă creștea în urma ei. Nava se micșoră lin, apoi dispăru cu totul, și ecranul se stinse.

Am rămas multă vreme cu ochii aţintiţi în gol, nemişcată şi fără să mă gîndesc la nimic. N-am auzit nici aplauzele, n-am văzut nici cînd s-a golit sala. M-am trezit singură şi m-am ridicat grăbită.

Apoi...

Dar ce-are a face ce-a mai fost apoi?

Acum perioada de acomodare se apropie de sfîrşit. In curînd, pleoapele voastre vă vor ascunde lumea şi veţi adormi, puţin cîte puţin, pînă aproape de moarte. Apoi vor intra în funcţiune motoarele ionice, şi abia atunci va începe adevărata călătorie. Iar timpul, îmblînzit de somnul vostru, îşi va domoli pasul şi, luîndu-vă în şa, vă va purta către împărăţii necunoscute.

Şi iată, aştept clipa cînd te voi vedea din nou, poate pentru ultima dată. Stau în faţa stereoului nostru şi din clipă în clipă trebuie să mi se dea legătura cu nava. E ultima emisiune.

Să-ţi spun că mîine plec într-o expediţie arheologică în Valea Nilului? Că timp de două luni mă voi îngropa acolo între coloşii de piatră ai mormintelor faraonilor sau că în fiecare zi mă voi strecura prin tainele-mpietritului Tut-Ank-Amon? Că voi aştepta pe malul fluviului „sfînt" să treacă barca lui Osiris, cel fără de moarte? Dar pe urmă, pe urmă, zile, luni, ani la rînd ce voi face?

Să-ţi spun că la noi e soare, că cerul e albastru şi vara pe sfirşite, că iarba e verde şi lacurile limpezi? Tu cauţi acum alte lumi, pline de mister, unde, poate, soarele e roşu, cerul violet, vara veşnică, iar iarba albastră. Unde trupul, zdrobit de propria lui greutate, se tîrăşte neputincios printre stîncile aride ori poate unde o apă tulbure acoperă globul întreg al astrului amorţit. Lumi stranii, cu sori dubli sau stinşi şi cu taine care aşteaptă să fie lămurite.

Ce să-ţi spun?

Că oamenii vor fi mereu alături de tine?

Poate că şi în lumea pe care o cauţi trăiesc oameni care-ţi aşteaptă sosirea şi te vor înconjura cu iubirea lor. Poate că oamenii de acolo au nevoie de sprijinul tău, de sprijinul nostru, al tuturora. Ori poate că oamenii de acolo sînt răi şi cruzi, şi vor voi să te piardă. Ori poate nici nu sînt oameni acolo...

Ce să-ți spun?

Dar iată că mi s-a dat legătura. Apăs pe butonul acesta și aștept.

Iată-te și pe tine. Zîmbești. Ca acum cîteva zile cînd ne-am despărțit. Doar ochii mari, albaștri, par mai obosiți. Făptura ta e aici, lîngă mine, tridimensională și vie, dar iluzorie. Întind mîna, și degetele îți străbat substanța diafană a trupului, fără să te atingă.

Ce să-ți spun?

Clipele trec prețioase și stau fără grai. Și am atîtea să-ți spun! Și, ridicînd mîinile împreunate, rostesc, întîi abia șoptit, apoi tare, încă o dată și încă o dată:

— Te voi aștepta!...

Nu mai aud glasul crainicului, care îmi anunță sfîrșitul convorbirii. Sfîrșitul unei mult prea scurte convorbiri, pe care o urmează tăcerea neîndurată.

Te voi aștepta. Da, orice s-ar întîmpla, să știi că aici, pe Pămînt, în mijlocul marii noastre familii, ființa mea, umila și mîndra mea ființă, te va aștepta, chiar o viață întreagă te va aștepta, cu credința nestrămutată că te vei întoarce.

•

Undeva, pe bolta netedă a cerului, printre punctele sclipitoare ale stelelor, un atom de viață, legînd știința de imaginație, s-a desprins de pe orbitele lui sedentare și a luat-o razna prin spațiu să-și caute menire nouă în alte sfere. Șapte inimi, înfrățite într-o coajă cosmică de nucă, sînt un mic univers viu, la fel de necuprins ca acela pe care îl răsfrînge, oglindindu-l. Bătaia lor înceată, abia perceptibilă, împinge cunoașterea pe căi drepte, spre desăvîrșire.

Iar aici, în inima omenirii, inimile oamenilor ritmează năvalnic un cîntec nou, de biruință.

Cititorii au cuvîntul

Dragă redacție,

Țin să vă mulțumesc pentru răspunsul dat și voi căuta să-mi conving colegii să se aboneze la Colecție. Am 15 ani și sînt elevă în clasa a X-a. Învăț bine și iubesc literatura. Apreciez povestirile din numerele apărute și pot spune fără nici o șovăială că mi-au plăcut toate; mulțumim traducătorilor, care ne fac astfel cunoscute operele scriitorilor sovietici. O imagine plăcută îmi oferă aspectul grafic al copertei. Un viu interes mi-au trezit fasciculele publicate în cadrul concursului și care abordează teme interesante în puține pagini. Mărturisesc că m-au entuziasmat zborurile efectuate de piloții navelor „Vostok" 3 și 4 care parcă afirmă încă o dată posibilitățile de realizare a visurilor spre care năzuim. În încheiere, împărtășesc părerea unanimă a cititorilor pentru reintroducerea cuvintelor încrucișate și a jocurilor pe teme științifice în paginile Colecției și vă urez succes în publicarea unor lucrări cu teme cît mai interesante.

CRENCO EUGENIA
Vulcan
regiunea Hunedoara

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL 1 LEU

• DECEMBRIE 1962